

Bohoslužba 3. 7. 2022

Ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého.

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit: Na mysli nám tane tvé milosrdenství, Bože. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. Tvá pravice je plná spravedlnosti. (Žalm 48,10a.11)

Pozdrav:

Píseň: 260

Modlitba: Bože, ty jsi ochoten darovat nám více svých dobrých darů, než dokážeme očekávat. Uč nás hledat tak, abychom opravdu našli, žádat tak, abychom mohli radostně přijmout, tlouci tak, aby se nám otevřely dveře tvého milosrdenství. Ty měníš naše životy, když přijmeme tvé přátelství, které nám nabízíš. Posíláš nás na svou žeň, dáváš nám svou sílu a svěřuješ nám svou radostnou zvěst o záchraně světa. Dej, ať si uvědomujeme, jak velkým věcem smíme sloužit. Prosíme tě o to skrze našeho Pána a bratra, Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a vládne na věky věků. Amen.

1. čtení: 2. Královská 4,18–35

Žalm: č. 43

2. čtení: Lukáš 10,1–11.16–20

Kázání

Misie je nedílnou součástí poslání církve. Součástí, která se nám příliš nedaří, není-li pro některé rovnou podezřelá... Dnešní epizoda z Ježíšova putování Palestinou ale dává tušit, že z misijního úkolu míváme možná zbytečné obavy. Ostatně prostředkem misie, zvěstováním evangelia, šířením principů Božího panování ve světě nejsou jen slova, ale má jím být celý náš život.

Práce na misijním poli je tedy dost a proto vzniká potřeba těch, kteří by se do ní zapojili. I my jsme zváni. Nikdo z nás si ovšem postavení Božího posla nemůže nárokovat. Povolání k němu pochází od Pána žně. Jestliže se však mohou, třeba i nevědomě, na šíření Boží vlády podílet i ti, kdo nemají s Kristem nic (výslovně) společného, oč více by tento úkol měli přijmout za svůj lidé pokřtění...?

Je zvláštní, že ačkoli Ježíš předjímá nelehké postavení svých vyslanců, posílá je docela nalahko. Nedostávají s sebou žádné zásoby, finanční prostředky, ani nutnou výbavu pro překonání obtížných chvil. Nesou si holé ruce a bosé nohy. Musejí se spolehnout na Boha a jeho prostřednictvím pak na lidskou pohostinnost. A když se jim jí dostane, nemají se chovat vybíravě, pídít se po tom, kde mají lepší žvanec a měkčí postel... Chce to tedy jistou zdrženlivost, skromnost, možná až sebezapření. Ale na druhou stranu také důvěru v Boží doprovázení a rezignaci na zbytečné starosti, které dokáží z komára udělat velblouda.

Je jim zapovězeno zdravit se po cestě s jinými cestujícími. Pro ucho posluchačů slušně vychovaných zřejmě poněkud nepochopitelný, zarážející pokyn. Je nutné jej ovšem chápat v rámci naléhavosti daného poslání. Nemají se zdržovat. Bylo totiž zvykem zdravit se obřadně, dlouze. I dnes, když potkáte na ulici známého, s nímž jste se dlouho neviděli, může se to pořádně protáhnout... Nicméně pozdrav jako takový není učedníkům zakázán. Naopak. Své možné hostitele pozdravit mají. Krátce, jednoduše,

tak, jak se lidé zdravili běžně. A přitom slovy s dalekosahajícím významem. Součástí jejich mise je tedy přinášení pokoje, který má schopnost šířit se dál. Ale zda se tak stane, to už nezáleží na nich. Všimněme si však síly slova. Slovo se uskutečňuje, děje. Není pouhým zvukem. Pro takovou moc slova již dnes nemáme cit. Ale stačí si všimnout, kolik zla může nadělat třeba slovo pomluvy a kolik dobra naopak slovo povzbuzení či pochvaly.

Kromě toho, že přinášejí pokoj, přinášejí Ježíšovi vyslanci též zprávu o blížícím se Božím království. Boží vláda, Boží působení se začíná ve světě prosazovat. A jako důkaz a ochutnávka, že tomu tak je, slouží uzdravování nemocných. Jejich úkolem není svolávat hromy a blesky na hříšníky, vyvolávat v nich paniku, kterou lze upokojit pouze přijetím toho, co nabízejí. Nemají hrozit peklem a věčným zavržením. Zvěstují, že se blíží něco nového, že sám Bůh se ujímá vlády a ve světle jeho příchodu je třeba přehodnotit hodnotu a spolehlivost toho, na čem si lidé zakládají. Tím nejhorším, čeho se lze dopustit, není hřích, nepovedená minulost, nýbrž minutí se s Boží nabídkou odpuštění a nových možností.

A přinášejí také sami sebe, fyzickou blízkost. Což zvláště v době, kdy se vztahy často přesunují do virtuální roviny a samota se šíří, může mít nemalý význam. Už to, že putují ve dvojicích je v čemsi podobné církvi. I ona žije ve vztazích. Ani během covidu se naštěstí neproměnila ve společenství fungující pouze na dálku. Společenství znamená možnost navzájem se podpírat, pomáhat si. Ovšem také blízkost někoho, kdo může zastávat diametrálně odlišné názory, kdo vám možná leze na nervy a kdo vám na misijní výpravě ujídá ze společné mísy. A v noci možná chrápe. Útrapy tak nemusejí přijít jen od lidí zvenku. Ale úkol zní: navzdory všem obtížím to spolu táhnout dál a splnit zadání... Přes veškerou lidskou slabost jsou tito vyslanci zástupci samotného Krista a to je velký závazek, velká zodpovědnost. Bůh si může vystačit sám, ale kupodivu si chce používat ty nedokonalé a všelijak pochybné lidské bytosti...

Nečteme nic o tom, že by vyslání předcházela důkladná teologická příprava. Hodiny školení. Seznámení se s nejnovějšími komunikačními strategiemi. Ze skutečnosti, že učedníci nedostávají příkaz debatovat, přesvědčovat, se dá tušit, že zvěstování evangelia nemusí být tak složité. Podobně jako rozsévání zrna. Zasevejte a ono už se něco uchytlí. Mnozí křesťané mají strach a pochyby – o sobě, o svých schopnostech, o své víře, o svém vzdělání. Ano, dnes bychom si s přáním pokoje a slovy o blížícím se Božím panování asi nevystačili. Ačkoli na začátek by to nemuselo být zase tak málo...

Ale přes veškeré možné obavy, jak taková akce může dopadnout, se učedníci vracejí s radostí. Misie tedy může přinést radost a pocit smysluplnosti. Jejich úspěch zviditelňuje Boží moc a bezmoc toho Zlého. A tak přes veškerou vlastní zkušenost podlehnoutí zlu je jedním z důležitých prvků misijního působení církve vydávání svědectví o naději, že přemožení zla je možné, že se blíží, že už je vlastně skutečností, ačkoli ještě ne plně viditelnou.

Ježíšovi vyslanci nepředvádějí triumfalismus, světskou moc nebo vlastní schopnosti. Právě naopak – mají prázdné ruce, prázdné kapsy a zbývá jim závislost na lidské – a Boží – přízni. Přesto – nebo právě proto – je jejich mise úspěšná. V časech, kdy se zdá, že všechno jde od desíti k pěti, že mnohem více jako církve ztrácíme než získáváme, zní takové zjištění jako pobídka k odvaze. Není nutné více ztrácet než získávat? Co ještě musíme opustit, čeho se zřici, co nechat být, abychom mohli být úspěšnými vyslanci Kristovými také my?

Píseň: 682

Přímluva: Připojme se slovy „Pane, smiluj se“:

Pane, prosíme, abychom různými způsoby, tím co umíme, ale někdy i tím, co neumíme, přispívali k šíření evangelia a tvého království. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Prosíme, abychom se nadměrně neohlíželi na své schopnosti či neschopnosti, jistoty či pochybnosti velké či malé vzdělání a prostředky. Místo toho nám dodávej důvěru, že při snaze šířit radostnou zvěst budeš při nás a že se jedná o tvou věc. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Prosíme, abychom čas prázdnin prožili smysluplně; dej nám schopnost řádně pracovat i řádně odpočívat. Ochraňuj všechny, kdo jsou či budou na cestách, táborech, dovolených. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Prosíme za ukončení válek a násilí ve světě a za zmírnění jejich tragických důsledků. Buď Pane s rodinou, která se vrátila na Ukrajinu. Buď i se členy našeho společenství, které tíží zdravotní potíže – se sestrami Ivou, Janou a dalšími. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Prosíme za naše politické představitele, aby dokázali moudře a spravedlivě řešit výzvy současné doby a aby prokázali dobrou službu také ostatním národům během předsednictví Radě EU. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Prosíme za Pavlínu a Honzu, kteří vstoupili do manželství. Provázej je v dobách klidných i náročných a pomoz jim proplout všemi úskalími. Prosíme také za další manželství a rodiny, i za lidi osamělé nebo za ty, kteří trpí v důsledku nepovedených vztahů. Modleme se k Pánu: Pane, smiluj se.

Modlitba Páně: Vše ostatní vložme do slov modlitby Páně

Píseň: 404

Ohlášky

Poslání: Řekl jim: „Když jsem vás vyslal bez měšce, mošny a obuvi, měli jste v něčem nedostatek?“ Oni mu odpověděli: „Neměli.“ (Lukáš 22,35)

Požehnání: Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Bůh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději, nechť povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému činu i slovu.

Píseň: 418